

Capitolul 5

Aici apostolul vine la subiectul al doilea al scrisorii sale, să vorbească despre stricăciunea morală, care amenința să sfâșie adunarea din Corint. Mai întâi el mustră cu asprime păcatul curviei devenit vizibil între ei, care dădea mărturie despre marea împietrire a conștiinței, dar și despre puterea lui satan, un păcat, care nici măcar între națiuni nu se găsea, și anume, cineva avea pe soția tatălui său (versetul 1). Și inimile corintenilor erau așa de puțin spirituale și așa de puțin umplute de prezența Duhului Sfânt, că ele nici măcar nu simțeau grozăvia și caracterul condamnabil al acestui fapt. S-ar putea ca până în momentul acela ei să nu fi fost învățați cu privire la înlăturarea sau excluderea unui astfel de păcătos, și nici nu au recunoscut obligația pe care o aveau în această privință, și nici nu au știut că ei au primit de la Dumnezeu puterea necesară pentru a face aceasta; dar un lucru îl știau de la apostolul însuși, «*să nu vă însoțiți cu curvarii*», (versetul 9). Dacă ei ar fi fost călăuziți de un sentiment moral corect împotriva păcatului, atunci s-ar fi smerit înaintea lui Dumnezeu din cauza acestui păcat și împreună ar fi suferit, ca să scoată afară răul din mijlocul lor. Dimpotrivă, ei erau mândri și încrezuți.

Așa de mult pot fi înșelați copiii lui Dumnezeu prin satan! De îndată ce părtășia cu Dumnezeu se întrerupe și prin aceasta noi pierdem capacitatea de diferențiere între bine și rău, inima stă deschisă acțiunii diavolului. Dușmanul se folosește imediat cu lăcomie de acest fapt, ca să înșele inima, să întunece ochii și să ne facă folositori scopurilor sale. Dacă am ajuns o dată sub influența lui, răul câștigă așa de mult supremația, că în cele din urmă păcatul este tolerat, fără să se aibă vreun sentiment de detestare, da, se ajunge chiar să se laude cu această stare, considerând-o bună. Acest exemplu din Corint de a atrage atenția, ca să ne împotrivim diavolului, pentru ca el să fugă de la noi.

Cuvintele adresate aici adunării întregi, «*și voi v-ați îngâmfat și nu v-ați mâhnit*» (versetul 2), ne dau o mărturie frumoasă despre unitatea acesteia. Numai un mădular a înfăptuit acest păcat îngrozitor; dar apostolul nu se adresează acestui unul, ci la adunarea toată, privindu-i pe toți ca fiind în legătură cu păcatul și de aceea aștepta smerirea tuturor. Adunarea nu avea nici o scuză. Chiar dacă numai la un mădular al corpului apare un abces infecțios, este evident că tot corpul nu este sănătos. Tot așa este și cu Adunarea; o astfel de faptă păcătoasă descoperă starea bolnavă a Adunării. Este necesar ca Adunarea să recunoască aceasta, dacă ea vrea cu adevărat să fie curățită de rău. Ea va putea să exercite disciplina numai atunci când mai înainte ea s-a smerit și s-a mâhnit înaintea Domnului de păcatul acestui frate.

Apostolul însuși acționează în acest duh. Profund întristat de profanarea Casei lui Dumnezeu și de păcatul rușinos, el este mai întâi preocupat să trezească rușine și smerenie în inima corintenilor, prin aceea că le pune înaintea ochilor grozăvia păcatului, a păcatului lor, și apoi cu toată energia și cu toată autoritatea sa apostolică exercită disciplina, prin aceea că execută excluderea imediată a păcătosului care trăia în rușinea evidentă. Dar el nu acționează independent de adunare, în deplina autoritate a puterii proprii; căci el spune: «*Pentru că eu, fiind absent în trup, dar prezent în duh, am judecat deja, ca fiind prezent, pe acela care a înfăptuit astfel acest lucru; în Numele Domnului nostru Isus Hristos (fiind adunați împreună, voi și duhul meu, cu puterea Domnului nostru Isus Hristos); să-l dați pe unul ca acesta lui satan, spre nimicirea cărnii, pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus*» (versetele 3-5).

În această acțiune vedem deci trei participanți: Pavel, Adunarea și Domnul Isus. Pavel singur nu putea să excludă, și nici adunarea singură; ambii trebuiau să acționeze în părtășie cu Domnul. Dacă adunarea nu ar exercita o astfel de disciplinare în părtășie cu Isus și călăuzită prin prezența Duhului Sfânt – și așa se va acționa, dacă se uită harul care acționează în dreptate – atunci această disciplinare va rămâne fără roade atât pentru adunarea însăși cât și pentru păcătosul vinovat. La exercitarea disciplinării în Adunare sunt îndeosebi două pericole, care deseori au împiedicat efectul binecuvântat al disciplinării; se poate acționa ori într-un duh de judecată, ori să fi indiferent față de rău. Harul și dragostea, legate cu detestarea păcatului, trebuie să caracterizeze orice acțiune a adunării. Nimic nu trebuie să fie mai departe de noi, decât tratarea problemelor Casei lui Dumnezeu cu duh de judecător. Și totuși – cât de des are loc aceasta, așa că adunarea are mai mult caracterul unui tribunal, în loc să fie locuința a Aceluia care era blând și smerit cu inima. Tot așa de reprobabilă este și indiferența față de răul prezent; căci aceasta dovedește nu mai puțin indiferență față de onoarea Casei însăși și față de sfințenia Aceluia care locuiește în ea. Dacă în casa noastră proprie s-ar fi înfăptuit un păcat rușinos oarecare, cu siguranță toată casa s-ar simți dezonorată prin aceasta. Nici un singur mădular al familiei nu ar rămâne indiferent și nu ar putea spune: „Aceasta nu mă privește”. Sau dacă chiar ar fi necesar să se excludă din casă un fiu păcătos, pentru a împiedica influența lui dăunătoare asupra celorlalți membri ai familiei, după ce toate rugămintele și îndemnul de a-l întoarce au rămas fără succes, totuși o astfel de acțiune ar fi un motiv de lacrimi, de necaz și de suferințe pentru toți cei din casă. Este imposibil ca vreun membru al familiei să rămână indiferent la o astfel de scenă zguduitoare sau să poată judeca, având sentimentul dreptății proprii, cu atitudine rece pe fratele sărman, orbit și împietrit. Și aceleași simțăminte devin vizibile la exercitarea disciplinării în adunare. Abia după ce toate îndemnul ar rămas fără succes și nimic nu mai ajută, atunci trebuie practică disciplinarea. Cu ce scop se face disciplinarea? Ca să se pedepsească cel vinovat? O, nu; ci ca să fie salvat și readus înapoi; *«ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus»*. Disciplinarea trebuie privită ca o obligație necesară, însă niciodată nu trebuie privită ca un drept. Practicarea disciplinării este de asemenea o faptă de dragoste, care se îndeplinește cu dreptate. Omul acela este predat lui satan, pentru nimicirea cărnii – aceasta este dreptate! -, pentru ca duhul să fie mântuit în ziua Domnului Isus – aceasta este dragoste și har!

Ce înseamnă dat lui satan spre nimicirea cărnii? Adunarea este locuința lui Dumnezeu în Duhul; lumea dimpotrivă este scena puterii lui satan, care este preocupat permanent să înșele vreun mădular prin acțiunea cărnii și prin lucrurile lumii, și să-l îndepărteze de Hristos. Și vai, de nenumărate ori i-a reușit în Adunarea lui Dumnezeu ceea ce i-a reușit atunci în Corint! Astfel de mădulare dezonorează pe Domnul prin umblarea lor potrivit cărnii și lumii. Prin puterea Duhului ei sunt dați la o parte și predați lui satan, care împotriva voii lui, așa cum vedem clar la Iov, trebuie să fie un slujitor al planurilor lui Dumnezeu. Deoarece credinciosul acela nu a fost capabil să-și țină carnea răstignită sau moartă, și din cauza aceasta a ajuns din punct de vedere moral sub puterea lui satan, trebuia ca și carnea să fie nimicită de satan – prin boală sau un alt rău -, ca să devină smerit și curățit. Pe această cale el trebuia să fie eliberat de înșelătoria în care îl ținea legat carnea. El trebuie să experimenteze practic ce este păcatul în lumina sfințeniei lui Dumnezeu și cât de nenorocit îl face el pe păcătos. Judecata lui Dumnezeu a fost exercitată asupra lui și nu va mai fi nevoie ca aceasta să aibă loc în ziua lui Hristos, în care va avea loc judecata de condamnare a celor care merg la pierzare. De aceea judecata temporală este o binecuvântare mare, chiar dacă are o formă groaznică. Ea ne

revelază un exemplu minunat al guvernării lui Dumnezeu, că El Însuși face ca dușmănia împotrivorului față de sfinți să se transforme spre binecuvântarea lor spirituală. De aceea noi vedem clar, că disciplinarea sau excluderea unui mădular trebuie să aibă loc în duhul dragostei. Prin aceasta însă este totodată condamnat principiul dăunător și reprobabil de a acționa cu duh de judecată. Nu ar fi îngrozitor, dacă copiii ar spune tatălui lor, care a trebuit să alunge din casă pe un fiu degenerat: „Avem dreptul să-ți fim de ajutor, dacă fratele nostru este alungat din casă”? Nu, ci acesta trebuie să fie sentimentul nostru adevărat, că fiind constrânși de dragoste abia dacă avem curajul să aplicăm măsura extremă de disciplinare. Numai sentimentul responsabilității noastre pentru păstrarea sfințeniei lui Dumnezeu ne constrânge să acționăm în felul acesta. Și chiar și atunci motivația trebuie să fie dragostea intimă față de fratele nostru, care prin aceasta dorește să-l salveze.

Adunarea din Corint ne dă în privința aceasta un exemplu de atenționare. Ea avea motive să se rușineze profund și să se mâhnească; dar mai degrabă ei s-au îngâmfat. «*Lauda voastră nu este bună*», spune apostolul. «*Nu știți că puțin aluat dospește toată plămădeala?*» (versetul 6). Aceste cuvinte confirmă din nou unitatea Adunării. Prin păcatul unuia întreaga Adunare a fost murdărită. Așa după cum aluatul nu dospește numai o parte, ci toată cantitatea, tot așa și fapta rea murdărește Adunarea întreagă, și ea are nevoie să fie din nou curățită. Această curățire are loc fie prin aceea că răul este eliminat, prin aceea că păcătosul se smerește înaintea lui Dumnezeu, se judecă și nu mai continuă să trăiască în păcat, ori prin aceea, că el însuși, dacă conștiința lui este împietrită, este dat afară și toată părtașia frățescă cu el este întreruptă. În ambele cazuri, în același timp, toată adunarea trebuie să se smerească.

Lauda corintenilor nu era bună. Oricât de mari ar fi putut fi darurile ei, nimic nu era mai rău pentru ea decât să se îngâmfe, în timp ce răul se extindea rapid în mijlocul ei într-un chip așa de trist, o dovadă concludentă, că darurile de har primite din belșug «*în orice cuvânt* (al învățaturii) și *în orice cunoștință*» conduc numai la dezonorarea Domnului și la înălțarea omului, dacă ele nu sunt însoțite de o inimă smerită. Acum era necesar pentru adunarea din Corint să înlăture aluatul cel vechi - în Sfânta Scriptură totdeauna un simbol al păcatului -, pentru ca și în practică să devină o plămădeală nouă, așa cum ea era înaintea lui Dumnezeu în Hristos. «*Îndepărtați aluatul vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, după cum voi sunteți fără aluat*» (versetul 7). În Duhul și priviți numai ca Adunare, ei erau fără aluat, ei erau sfințiți în Hristos Isus. Dumnezeu vede Adunarea înaintea Sa în natura ei nouă în Hristos; ea este fără aluat; dar prin puterea Duhului Sfânt ea trebuie să fie și în practică așa. Carnea este într-adevăr prezentă; însă prin credință ea trebuie să fie capabilă s-o țină moartă și să umble potrivit cu poziția ei binecuvântată în Hristos. Într-adevăr, această poziție nu poate fi lezată prin pătrunderea păcatului, Adunarea rămâne fără aluat; însă tocmai această conștiință prețioasă trebuie să trezească în toate inimile râvna de a se curăți și în mod practic de aluatul vechi. «*Pentru că și Paștele nostru, Hristos, a fost jertfit*» (versetul 7).

În ce contradicție ar sta Mielul de paște jertfit cu aluatul care nu a fost înlăturat. Izraeliții trebuiau în seara dinaintea paștelui să curețe toată casa de aluat. Cu cât mai mult trebuie Adunarea, al cărei Miel de paște este Hristos Însuși, să se curățească de orice rău!

«*De aceea să ținem sărbătoarea nu cu aluat vechi, nici cu aluat de răutate și de viclenie, ci cu azimele curăției și ale adevărului*» (versetul 8). Și deci pentru ca Adunarea să țină sărbătoarea în chip vrednic și ca să se hrănească din Hristos, adevăratul Paște, ea are nevoie mai întâi să înlăture aluatul vechi, să se curățească practic de răul prezent. Deja paștele vechiului legământ avea voie să fie mâncat numai cu azime, cu cât mai mult se cuvine

Adunării să se hrănească numai cu azimă, aceasta înseamnă, cu o inimă și conștiință curate și aflate în adevăr, cu Hristos, Paștele noului legământ.

Apostolul a scris corintenilor - într-o scrisoare anterioară - «*să nu se însoțească cu curvarii*» (versetul 9); însă prin aceasta el nu s-a referit nicidecum la însoțirea obișnuită și necesară cu copiii lumii acesteia, care trăiau în tot felul de păcate, căci atunci ar fi trebuit să iese din lume (versetul 10); ci ei trebuiau să se despartă de acela, care era numit frate și trăia în păcate vizibile. Cu un astfel de om nu trebuia să aibă nici un fel de legături, nici măcar să nu mănânce cu el, atât la Masa Domnului cât și la eventualele mese frățești și de părtășie (versetul 11). Prin despărțirea lor severă ei nu trebuiau nicidecum să arate asprimea sau indiferența lor față de păcătos, ci detestarea lor față de rău; ei trebuiau să dovedească public, că ei nu puteau avea nici o părtășie cu păcatul și de aceea nici cu acela care trăia în păcat și era murdărit prin păcat. Cu regret însă și aceste atenționări severe și categorice ale apostolului își găsesc rareori recunoașterea adevărată. Așa cum la exercitarea disciplinării deseori lipsește îndelunga răbdare și dragostea necesară, tot așa în comportarea față de cei excluși, care stăruiesc cu indiferență în păcat sau în starea lor rea, nu rareori lipsește despărțirea cu hotărâre. În loc ca în ambele cazuri să se lase călăuziți prin Cuvânt și prin Duhul lui Dumnezeu, se lasă călăuzit de propriile sentimente, pe de o parte se acționează prea aspru și pe de altă parte cu prea multă blândețe și indulgență; și nu rareori printr-o astfel de comportare se descopere starea inimii proprii.

În exercitarea disciplinării apostolul diferențiază între cei care sunt afară și își au partea în lume, și aceia care sunt înăuntru și au parte cu Hristos, o diferențiere care cu regret prin rânduieștile omenești, prin care celor întorși la Dumnezeu și celor neîntorși la Dumnezeu li s-au dat aceleași drepturi în ceea ce privește privilegiile Adunării, a fost aproape complet întunecată, da, a fost nimicită. Cu toate acestea Biserica rămâne responsabilă pentru exercitarea disciplinării; și cuvântul apostolului este încă valabil: «*Pentru că ce am eu să-i judec pe cei de afară? Nu-i judecați voi pe cei dinăuntru? Dar pe cei de afară îi judecă Dumnezeu. Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!*» (versetele 12.13). Deci Adunarea are obligația serioasă să judece și să disciplineze mădularele ei, aceasta înseamnă, pe cei care sunt înăuntru; dar pe aceia, care sunt afară, să-i lase în seama judecății lui Dumnezeu. Ea este atenționată solemn să înlătore din mijlocul ei orice rău care trăiește în păcatul descris aici de apostol sau în alte păcate vizibile, sau stăruiește indiferent într-o stare murdărită prin astfel de păcate.

Aproape că nu este necesar să atragem atenția la diferența care există între această poruncă a apostolului și cea a Domnului din Matei 13. Pavel spune cu privire la Adunare: «*Înlăturați pe cel rău dintre voi înșivă!*» și Domnul Isus cu privire la Împărăție, al cărei ogor este lumea: «*Lăsați-le să crească amândouă împreună!*»

O, fie ca Domnul să lucreze prin Duhul sfințeniei în ai Săi, pentru ca disciplinarea aducătoare de vindecare, care slujește atât spre glorificarea Numelui Său cât și spre binele Adunării Sale, să fie recunoscută și practică în chip demn și plăcut lui Dumnezeu!